

Ей, мърна се колтав къща с рѣдъ широкъ дворъ,
застаена отъ клонари овчешки. Къщата е широка
стрѣха, а не къщичка прави стѣнона бабичка и
лесни конуци.

Сѣдзотъ въ двора.

— Е, добре дошле, добре дошле! И здраве. Бабич-
ката.... Отъ де ти? Да не сте отъ долинъ земя.
Но помяте приплетете на долинъ земя.

Цовко гледане зачуденъ бабичката: едра, залома-
на старина. Нѣкъ едни хрисими очи, да ти е
драво да я гледане. Приказливо, весело - не е
като баба Неда сѣ патерината! - сѣ силови
Цовко.

Цуркелъти Келовъ почитанъ главо.

— Баба въ водене много обича такъво юначе,
когато ти и погори Цовко.

Цуркелъта понаблюда рамене, като че искаше
да каже Нѣгу. И макаръ, че не отвори уста
баба водена разбра:

— Вие сте изморени... Нѣкъ и гладни вие сте.
Посидете до като прииде Нѣгу въ ханбана.